

Sygn. akt V KZ 19/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie skazanego **Ł. D.**

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie

sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KO (...),

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...),

z dnia 22 lipca 2014 r., sygn.. akt III K (...)

na podstawie art. 530 § 3 w zw. z art. 545 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2021 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V KO 9/21, sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku sporządzonego i podpisanego przez skazanego Ł.D. o wznowienie postępowania w jego sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 lipca 2014 r., sygn akt III K (...) W uzasadnieniu wskazał, że przedstawiona przez wnioskodawcę argumentacja nie nawiązywała do którejkolwiek z przesłanek wznowienia postępowania, a jedynie „kwestionował (on) wynik postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, zaś

„zaprezentowany przez wnioskodawcę powód wznowienia osadzony został na jego osobistym przekonaniu, że zapadłym wyrokiem łącznym błędnie objęto dwa wyroki jednostkowe, bowiem orzeczone tymi wyrokami kary pozbawienia wolności zostały już przez skazanego odbyte”. W zarządzeniu odnotowano również, że w kolejnym piśmie datowanym na dzień 17 marca 2021 r. skazany wyraził niezadowolenie z surowości wyroku łącznego oraz przedstawił swoją sytuację osobistą i rodzinną, ukierunkowując swoje stanowisko na złagodzenie kary.

W zażaleniu na to zarządzenie Ł. D., tym razem powołując się na art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k., kolejny raz wskazał, że nie zgadza się z wydanym wobec niego wyrokiem łącznym, zaś jego stanowisko w tym względzie znajduje potwierdzenie w opiniach adwokatów i radców prawnych, z którymi rozmawiał. Nadmienił, że „Sąd Okręgowy w S. w jednym dniu i pod jedną sygnaturą wydał dwa wyroki łączne”, chociaż powinien wydać jeden taki wyrok, „nie kierował się kiedy były popełnione przestępstwa tylko wyrokami prawomocnymi” oraz że „wyrok łączny powinien być nie wyższy niż 10 lat pozbawienia wolności”. Informując o swojej trudnej sytuacji materialnej, zwrócił się o przydzielenie pełnomocnika z urzędu, „aby nadać bieg wnioskowi lub zażaleniu”, jak też o przyjęcie zażalenia „co do sprawy V KO 9/21 oraz analizę łączenia wyroków i jak zostały połączone”. Podkreślił, że cyt. „Mam prawo do obrony. (...) Dlatego składam różne wnioski i prośby, aby moją sprawę wyroku łącznego ostatecznie rozstrzygnąć”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, wobec czego nie mogło zostać uwzględnione. Jego treść, podobnie jak treść wniosku, do którego odnosiło się zaskarżone zarządzenie, świadczy o niezrozumieniu, względnie odmowie przyjęcia do wiadomości przez skarżącego ustawowych reguł dotyczących wznowienia postępowania, szczególnie przecież przedstawionych w zaskarżonym zarządzeniu. Zwraca przy tym uwagę okoliczność, że w zażaleniu nie twierdzono, iż zostało ono wydane z naruszeniem przepisów podanych jako prawna podstawa podjętej decyzji. Wydaje się, że polemikę z wyrażonym w zarządzeniu poglądem, iż skazany nie uprawdopodobnił, że w jego przypadku zachodzi jakakolwiek z ustawowych przesłanek nakazujących wznowienie postępowania, autor zażalenia podjął, powołując przepis art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k., łącząc go z rzekomym uchybieniem

Sądu Okręgowego w S. polegającym na wydaniu „w jednym dniu i pod jedną sygnaturą” dwóch wyroków łącznych. Niezależnie od faktu, że treść dostępnego Sądowi Najwyższemu wyroku łącznego wydanego wobec Ł. D. przeczy temu twierdzeniu (istniejące realia procesowe sprawiły, że Sąd Okręgowy jednym wyrokiem łącznym wymierzył skazanemu dwie kary łączne, co jest prawnie dopuszczalne i czego nie kwestionował w apelacji obrońca), należy wskazać, że wymieniony przepis odnosi się do sytuacji, kiedy po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą (niż to, za które powinien zostać skazany) albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajnego obostrzenie kary. Treść tego przepisu jasno wskazuje, że nie może on stanowić podstawy do wznowienia postępowania o wydanie wyroku łącznego, bowiem opisana nim sytuacja odnosi się do postępowania, którego przedmiotem było ustalenie odpowiedzialności danej osoby za zarzucone jej przestępstwo.

W ślad za zaskarżonym zarządzeniem należy powtórzyć, że samo przekonanie skazanego, iż wydany wobec niego wyrok łączny, zresztą poddany kontroli odwoławczej, nie jest prawidłowy, nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania. Taką przesłanką nie byłoby nawet stwierdzenie, że wspomniany wyrok rzeczywiście nie jest prawidłowy z powodu naruszenia mających zastosowanie przy jego wydaniu przepisów prawa materialnego zawartych w Rozdziale IX Kodeksu karnego, co zdaje się sugerować skazany. Tego rodzaju uchybienie, gdyby zaistniało, powinno zostać wyeliminowane po wniesieniu apelacji przez sąd drugiej instancji, a jeżeli tak się nie stało – przez Sąd Najwyższy, o ile wyrok tego sądu został zaskarżony kasacją. W sprawie Ł. D. o wydanie wyroku łącznego kasacja nie została jednak wniesiona i to zaniechanie nie może być przez skazanego naprawione poprzez składanie „różnych wniosków i próśb”, w szczególności o wznowienie postępowania, względnie o wyznaczenie obrońcy z urzędu, który w oparciu o podane przez skazanego okoliczności nie byłby w stanie sporządzić skutecznego wniosku o wznowienie. Jeżeli skazany jest przekonany o swojej racji, może jednak wystąpić z umotywowanym wnioskiem do podmiotów

wymienionych w art. 521 § k.p.k. (Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich) o wniesienie kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wydanego w sprawie II AKa (...).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.